

Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Revistă periodică — anul 2 — No. 7

1 Aprilie 1933

— BUCUREȘTI —

Conținutul :

Pagina

Sărbătoarea lui Iehova 99

Unitatea Tatălui și a Fiului 108

Cei trei patriarhi—Oamenii credinței 110

Texte săptămânale pe luna Aprilie

1933 112

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.
Isaia 43:12

© W.T.B. & T.S.

Serbarea memorabilă

Dupăcum cuvântul lui Iehova descopere martorilor săi, timpul potrivit pentru serbarea amintirii morții Domnului în anul 1933, este *duminecă 9 Aprilie* seara după orele șase. Aceasta o facem cunoscut dinainte, pentruca membrele „servului ales” al lui Iehova depe întreg pământul să poată face pregătirile necesare pentru serbarea în unitate a sărbătoarei. Societatea dorește să știe căli au luat parte la serbare. În scopul acesta rugăm

cu stăruință pe secretarii grupelor, ca imediat după ce a avut loc serbarea, să raporteze Biroului din țara respectivă a Societății. Tot așa să facă și pionerii și frații singuratici cu rapoartele lor. Astfel de frați, cari locuiesc într-o țară, care nu aparține sub nici un Birou local, să trimită raportul direct la Societatea din Brooklyn.

W. T. din 15 Februarie 1933.

Zilele de mulțămire a rămășiței

Timpul dela 8 până la 16 Aprilie a. e., a fost ales, pentruca martorii lui Iehova peste întreg pământul să aibă ocazie să-și exprime în măsură deosebită mulțămirea lor față de marele și bogatul Iehova. Serbarea memorabilă a morții Domnului nostru Isus se va ținea în seara zilei a doua a acestui period de mulțămire. Fiindcă aceasta cade chiar pe Duminecă, așa înainte de participa la cină rămășița poate să folosească întreaga sau cel puțin după amiaza zilei de sâmbătă și ziua de Duminecă spre mărirea numelui său în serviciul de mărturie. Dacă membrele credincioase a rămășiței lui Iehova pretutindenea își vor da silință să facă aceasta, atunci numărul celor

ce vor lua parte acuma la serviciul activ va fi mai mare decât numărul celor din anul trecut.

În cursul săptămânii ce urmează după Cina Domnului întreagă rămășița păstrând în inimă binecuvântările serbărei memorabile, i se dă marele privilegiu, ca după posibilitate cel mai mult timp să-l folosească la aceea, ca să-și demonstreze mulțămirea față de Iehova mergând cu vestea din casă în casă și astfel împreună cu săracii lumii acesteia să ia parte la acele lucruri bune, pe care Iehova le-a pregătit de ospăț pentru rămășița sa.

W. T. din 15 Februarie 1933.

Corectarea greșelilor

Aducem la cunoștință că în numerile trecute ale revistei noastre, în unele locuri, pe neobservate s'a strecurat o greșală din traducere, așa că în loc de a se traduce „Născut” în mod greșit s'a tradus cu „Concept”, deci rugăm pe toți celi-torii revistei noastre cari au observat această greșală s'o corecteze.

Înțelesul adevărat e „Născut” și nu „Concept”.

A V I Z

Toți acei abonatori ai revistei cari încă n'au achitat nimic pentru revistă pe anul 1933, sunt rugați încă odată să binevoiască a achita abonamentul cel puțin pe jumătate de an, la caz de neachitare suntem siliți ale opri revista.

Cartea anuară germană din 28. 3. 33.

„Omul acela mi-a zis: „Fiul omului. privește cu ochii tăi, ascultă cu urechile tale, și ia a-

minte la toate lucrurile, pe cari ți le voi arăta: căci ai fost adus aici ca să ți le arăt. Fă cunoscut casei lui Israel tot ce vei vedea.” — Ezechiel 40:4.

Se poate ca cineva să fie consacrat, născut prin Spiritul lui Dumnezeu și chemat pentru împărăție, dar dacă este leneș a auzi, și inima lui este împetrită și cu ochii săi nu vede privilegiile pe cari Domnul i-lea oferit, și nici nu le recunoaște, unul ca acesta nu poate să poseadă aprobarea Domnului. Dar rămășița va fi veghetoare, ea are urechi de auzit credință în promisiunile lui Dumnezeu și este cu totul predată Lui și împărăției Sale. Dacă cineva nu este un astfel de serv al Domnului, deasemenea nu poate să fie nici un martor sârguincios al Domnului într'aceasta zi când mărturia trebuie pusă. Martorul trebuie ca în mod vrednic să cunoască faptele, că cel mai mare privilegiu al lui este, să fie atent și prevăzător, și lucrul Domnului să-l facă cu mai mare atenție și sârguință ca orice altceva. Unul care caută așa face viața ușoară, nu poate plăcea Domnului.

„Sărbătoarea lui Iehova“

„Și pomenirea acestei zile s'o păstrați, și s'o prăznuiți printr'o sărbătoare în cinstea Domnului (Iehova).” — 2. Moise 12:14.

NUMELE lui Iehova din ce în ce ocupă teren în inima rămășiței unse de pe pământ, deoarece Iehova încontinuu îi comunică importanța peste măsură de mare a numelui Său. Odinioară așa am crezut, că Pasca orânduită în Egipt, precum sărbătoarea de Pașcă, pe care a ținut-o Isus Cristos și Cina Domnului, ca o serbare de pomenire a morții Sale, vrea să accentueze în deosebi importanța prețului de răscumpărare, mântuirea membrilor corpului lui Cristos și în sfârșit liberarea tuturor oamenilor ascultători din robia păcatului și a morții. Desigur, că învăță adevărurile aceștea, însă adevărul cel mai important pe care-l învăță, este justificarea numelui lui Iehova. Pe Moise în scopul acela l-a trimis Dumnezeu în Egipt, ca să justifice Numele lui Iehova. (2. Samuel 7:23) Toate acele învățături scumpe, cari se referă la mântuire, anume la liberarea celor aleși și a adunării lui Dumnezeu; precum și la răscumpărarea și binecuvântarea omenirii, numai ca o împrejurare de mică importanță stau în legătură cu justificarea numelui Celui Prea Înalt. Iehova prin profetul Său a declarat hotărât în Cuvântul Său, ca fiecare creatură să cunoască, că El este Dumnezeu atotputernic. Căderea domnitorului Egiptului a fost o preumbrire a nimicirii lui Satan; Iehova pentru aceea a orânduit aceasta, ca să cunoască toți „că Numai Tu, al cărui Nume este Domnul (Iehova), Tu ești Cel Prea Înalt peste tot pământul.” — Psalm 83:18.

Din nou avem un an nou, când unșilor lui Iehova li este datorința și un mare privilegiu, ca să sărbătorească serbarea de amintire (Cina Domnului). Este deosebit de interesant să știm, că Isus exact cu 19 secole mai înainte a ținut ultima serbare de Pașcă, și acum în 1933 este privilegiul rămășiței să țină sărbătoarea. Noi în anul acesta vom prețui mai bine privilegiul, deoarece acum vedem mult mai clar ca mai înainte, că a sosit timpul pentru justificarea definitivă a numelui lui Iehova. Domnul, Iehova, este tăria (după cum lauda) rămășiței. Aceasta este ziua pe care a scut-o Iehova pentru justificarea numelui Său, și va binecuvânta lucrarea Sa; rămășița lui Iehova va sărbători cu bucurie și cu vrednicie sărbătoarea aceasta.

Numele lui Iehova este cel mai mare dintre numele de amintire, ce au fost date v'o dată oamenilor de pe pământ. „Aceasta este Numele Meu

pentru vecinicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.” Iehova a trimis un inger din cer, ca să vestească Numele acesta printre oameni. Numele acesta a fost auzit din mijlocul unui foc minumat, care încă a ars într'un rug, dar rugul nu s'a mistuit. (2. Moise 3:2-5) Aceasta a reprezentat foarte potrivit Numele aceluia, „care este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos.” (3. Moise 4:24) Înaintea acestui Nume sfânt și dat ca amintire, încă și Faraon, puternicul și îngâmfatul domnitor pământean, reprezentantul lui Satan a trebuit să se umilească până la pulbere, și a trebuit să recunoască, că Numele Iehova îl poartă acela, care este atotputernic. Cuvântul Lui este cea mai înaltă autoritate, nu se poate trage la îndoială, și nu se poate lupta împotriva Lui cu reușită. Prima vesteire a numelui acestuia s'a întâmplat în astfel de împrejurări, cari au pretins justificarea neîntârziată a Lui; dar justificarea deplină de acum a acestui Nume dat ca amintire va avea ca urmare, că cei ce vor fi în viață în veci vor cinsti Numele acesta. „Doamne, Numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ține din neam în neam.” — Psalm 135:13.

Iehova nu numai spre amintire a dat Numele Său poporului Său, ci în afară de El a rânduit ca sărbătoare încă și o anumită zi. Aceasta a fost ziua aceea, în care Numele Lui a fost mărit și dovedit fără îndoială, că Numele Lui corespunde întocmai cu înțelesul lui. În scopul însemnării și stabilirii acestei zile a zis Dumnezeu lui Moise: „Și pomenirea acestei zile s'o păstrați, și s'o prăznuiți printr'o sărbătoare în cinstea Domnului (Iehova), s'o prăznuiți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri.” (2. Moise 12:14) Cu secole mai târziu, tot aceeași zi a contribuit iarăși la justificarea numelui lui Iehova prin Fiul său iubit unul născut, Isus Cristos; pentru aceasta a ordonat Fiul lui Dumnezeu, ca urmașii Lui credincioși să sărbătorească ziua aceea în amintire. În ziua aceea s'a părut cașicum puterile întunecului și a nelegiuirii ar fi biruit. Dar în realitate lucrul a stat altcum; deoarece El, pe care Iehova intenționat l-a trimis pe pământ ca om, pentru provocarea lui Satan, și-a dovedit credincioșia față de Dumnezeu și Părintele Său, cu toată că Dumnezeu a permis și moartea Lui și Isus a strigat la El: „Doamne, Dumnezeule, pentru ce M'ai părăsit?” Față de orice aparență, Cuvântul lui Iehova chiar prin aceasta s'a justificat.

Nu trebuie să ne surprindă, că fălosul Satan, care încontinuu a provocat pe Iehova, acum a înduplecat pe servii lui pământeni, ca să pecetluiească mormântul lui Isus cu pecetea locuitorului și să pună soldați, ca să păzească mormântul Lui, ca astfel să împiedece răsplătirea credincioșiei și iubirei Mielului neprihănit al lui Dumnezeu, a-nume învierea Lui din morți. Ușă învierea lui Isus din morți asemenea a contribuit la justificarea Numei lui Iehova.

Fiul credincios al lui Dumnezeu a iubit Numele Tatălui Său mai presus de orice. Atât timp până când Isus a trăit ca om pe pământ, cu iubire a sărbătorit Pasca, deoarece s'a născut sub legea aceea, pe care Tatăl Său a încheiat-o cu evreii în Egipt, cu ocazia celei dintâi Pască, și Isus astfel a cinstit Numele Tatălui Său, Iehova. Seară, care s'a început în ziua 14 a lunii Nisan (Abib) s'a socotit „dela apusul soarelui”. „Și Isus cu ucenicii Lui s'a adunat în orașul acela, pe care Dumnezeu l-a ales, ca „în el să-și pună Numele”. (5. Moise 16:6) Ei s'au adunat în ascultare față de porunca lui Dumnezeu, ca să țină „sărbătoarea lui Iehova”. „Și au pregătit paștele. Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El lea zis: Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că deacum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu. Și a luat un pahar, a mulțămît lui Dumnezeu, și a zis: Luați paharul acesta, și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun, că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, pânăcând va veni Împărăția lui Dumnezeu”. (Luca 22:13-18) După ce Paștele s'au mâncat întru amintirea Numei lui Iehova, Isus a rânduit serbarea de amintire pentru pomenirea morței Sale. Cu credincioșie față de Numele Tatălui Său, și a privit la viitor, spre Împărăția aceea, care va justifica pe deplin Numele lui Iehova. Faptul în sine, că cu ocazia aceasta au beut vin, arată, că Cina de Paște, pe care au mâncat-o atunci chiar, nu le-a dat ocazie de întristare, ci ca să se bucure în modul dumnezeesc, și să-și înveselească inimile, deoarece vinul „înveselește inima omului”. — Psalm 104:15.

Când Isus a numit simbolele de recunoaștere a Cinei noi, a zis: „Aceasta s'o faceți în amintirea Mea”. (Luca 22:19) Când Isus a dat porunca aceasta, nu a răpit nimic din mărirea, lauda și cinstea ce i se cuvine lui Iehova; nu a îndrumat pe ucenicii Lui, ca la această nouă Cină de amintire, pe El să-L facă miezul cugetelor și intereselor lor. El a vorbit numai despre simbole și despre însemnătatea lor. Paștele pe care chiar atunci l-au mâncat, mielul și pâinea nedospită i-a dus în cugetele lor cu 15 secole în urmă la Moise și la acel miel de Paște, care s'a junghiat în locul lui Moise, pentruca evreii să fie mântuiți și scoși afară din Egipt, casa robiei, și Iehova să-și câștige acolo Nume. Acesta a fost un astfel de timp, când cauza lui Dumnezeu, a fost aproape nimicită pe pământ, deoarece poporul Lui ales a îndeplinit serviciul de robi sub munca silnică, la care au

fost supuși, și aproape a încetat cu totul cu adorarea adevărată a Dumnezeului părinților Săi. Iehova despre starea aceasta a vorbit, când a vorbit către Ezechiel următoarele cuvinte (20:5-7): „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: În ziua când am ales pe Izrael. Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacob, și M'am arătat lor în țara Egiptului: Mi-am ridicat mâna spre ei, și am zis: Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru! În ziua aceea Mi-am ridicat mâna spre ei, ca să-i duc din țara Egiptului într-o țară, pe care o căutasem pentru ei, țară în care curge miere și lapte, cea mai frumoasă dintre toate țările. Afunci le-am zis: Lepădați fiecare uriciunile cări vă afrag privirile, și nu vă spurcați cu idolii Egiptului! Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” În timpul acela a fost foarte slabă credința în Dumnezeul atotputernic, și pentru aceasta s'a distins Moise cu credința lui tare dintre toți frații săi. „Prin credință a prăznuit el Paștele, și a făcut el stropirea sângelui, pentruca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de el.” — Evrei 11:28.

Între împrejurările descrise mai sus, Dumnezeu atotputernic s'a coborât în Egipt prin reprezentant, ca să-și câștige un Nume, și pentruca oamenii să cunoască și să învețe, că cine este domnitorul universului întreg, marele Dătător de viață, ocrotitorul și restauratorul vieții. Moise o așa credință a dovedit față de Dumnezeu, care se socotește ca neprihănire omului.” Prin credință Moise când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Cristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mâna împăratului; pentru că a rămas neclintit, cașicum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut.” (Evrei 11:24-27) Intrucât Moise a fost îndreptățit din credință, Dumnezeu l-a folosit de preumbrirea lui Cristos, care va justifica Numele lui Dumnezeu și va libera omenirea. Domnul Dumnezeu aici a voit să folosească muntele creștat al Horebului ca un simbol al Împărăției; pentru aceasta a trimis un inger, care s'a arătat lui Moise pe Horeb, adică „muntele lui Dumnezeu”. Așa a vorbit către Moise: „După ce vei scăta din Egipt pe popor, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta. Moise a zis Domnului: Mă voi duce dar la copiii lui Izrael, și le voi spune: Dumnezeul părinților voștri mă trimite la voi. Dar dacă mă vor întreba de Numele Lui, ce le voi răspunde? Dumnezeu a zis lui Moise: Eu sunt Cel ce sunt. „Și a adăogat: Vei răspunde copiilor lui Izrael astfel: Cel ce se numește Eu sunt, m'a trimis la voi. Dumnezeu a mai zis lui Moise: Așa să vorbești copiilor lui Izrael: „Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, mă trimite la voi. Acesta este Numele Meu pentru vecinicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.” — 2. Moise 3:12-15.

⁸ Cu aceste cuvinte a descoperit domnul Dumnezeu Numele Său lui Moise, ca Acela să-i servească de scut, și Moise care acuma a fost îndreptățit prin credința lui Dumnezeu, a trebuit să recurgă la Numele acesta și în El, ca într-o cetate să găsească loc de scăpare și tot în această cetate să conducă și pe frații săi din Egipt, ca și aceia să se găsească la adăpost. (Proverbe 18:10) Lui Avraam, Isaac, Iacob, Dumnezeu ș-a arătat ca „El Șaddai,” adică Dumnezeu atotputernic. (2. Moise 6:2, 3) În aparență „El Șaddai” nu s-a dovedit destul de puternic, pe vremea aceea, când evreii locuiau în Egipt. Atotputernicia lui Dumnezeu nu a lucrat pentru dânsii dela moartea lui Iosif. Dar Dumnezeu atotputernic chiar această robie amarnică a prevestit poporului Său. Cam cu vr'o patrusute de ani mai înainte a zis lui Avraam: „Să știi hotărît, că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patrusute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății... În al patrulea neam, ea se va întoarce aici.” (1. Moise 15:13-16) Iehova a declarat înainte scopul Său de a câștiga un nume șieși.

⁹ Deoarece evreii subjugați din pricina muncii silnice s'au înjosit până la stupiditate, numai rareori sau deloc nu s'au cufelat la declarația Dumnezeului atotputernic cu privire la liberarea lor. Pentru aceasta Dumnezeu la aceea a îndrumat pe Moise, ca să nu spună evreilor, că Dumnezeu atotputernic l-a trimis, ci l-a îndrumat să zică: „CEL CE SUNT” l-a trimis. Și i-a spus, că dacă îl vor întreba, să le spună, că Dumnezeul părinților lor, pe care l-au cunoscut ca pe Cel atotputernic, s'a arătat lui și l-a trimis; dar declarându-le, că ce este Numele ales acuma al Dumnezeului atotputernic, Moise a arătat la aceea, ce vrea Dumnezeu să facă acuma pentru dânsii. Numele Lui le va face cunoscut, că ce pot spera dela Dumnezeu, bine sau rău, și cum se va purta față de ei. Deoarece Dumnezeu a știut aceasta, le-a comunicat prin Moise Numele Său Eu sunt sau Iehova. Dacă evreii or fi înțeles cumva, că numele acesta neobișnuit se referă la scopul lui Dumnezeu cu privire la creaturile Sale, atunci ar fi primit și mângăere din promisiunea, că Dumnezeu atotputernic a hotărît acuma, ca în calitate de Iehova, adică Dumnezeul hotăririi să se arate, și acuma pot să tragă nădejde, că își va folosi atotputernicia pentru îndeplinirea bunăvoînței Sale dată în știre părinților lor.

¹⁰ Dar în primul rând nu numai pentru dânsii s'a întâmplat, că Dumnezeul Atotputernic a atras atenția asupra Numelui Său Iehova și a comunicat însemnătatea aceluia. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru înălțarea noastră, pentruca, prin răbdarea și prin mângăerea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4) În armonie cu aceasta, acuma în anii din urmă, decând Iehova a trimis pe marele antilip al lui Moise, ca să prezinte cu glorie Numele Său, am înțeles Numele Lui arătat aici, și a devenit

vestit între rămășița lui Dumnezeu: și acuma rămășița poate să pretuiască înțelesul straniu a acestui Nume.

¹¹ Dumnezeu, după ce a comunicat Numele Său profetului Său Moise, a început să folosească expresiunea, așa zice Domnul (Iehova). Cuvintele acestea Dumnezeu atunci le-a folosit prima dată, când Moise s'a sculat, ca să meargă în Egipt ca reprezentantul lui Dumnezeu, dând următoarea însărcinare lui Moise: „Tu vei zice lui Faraon: Așa vorbește Domnul (Iehova): Izrael este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească.” (2. Moise 4:22, 23) Servul lui Dumnezeu, de necesitate cu aceste cuvinte a trebuit să transmită lui Faraon solia, ca Faraon să ia la cunoștință, că solia aceasta nu este dela om, ci dela Dumnezeu, și ca Faraon să cunoască supremația lui Iehova, și să se cugete serios și cu evlavie asupra ei. Chiar așa predau astăzi martorii lui Iehova solia aceasta lui Satan și agenților săi.

¹² „Moise și Aron s'au dus apoi la Faraon și i-au zis: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Izrael: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea. Faraon a răspuns: Cine este Domnul (Iehova) ca să ascult de glasul Lui și să las pe Izrael să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Izrael să plece.” (2. Moise 5:1, 2) Astfel s'a arătat Faraon în asemănarea diavolului pe care l-a reprezentat, l-a adorat și l-a slujit, ca un astfel de om pe pământ, care s'a răscolat împotriva Numelui lui Dumnezeu și l-a defăimat. Faraon a tras la îndoială Numele lui Iehova și a vorbit cu ușurătate despre acela, cașicum ar fi fost vorba de numele unui zeu nou, care ar fi mai neînsemnat decât dumnezeii Egiptului: ba chiar a declarat pe față, că nu recunoaște pe Iehova. Dumnezeul Atotputernic față de această purtare josnică a început să-și descopere scopul, ca să cunoască toți, că „Eu sunt Iehova.” Înainte ce Dumnezeu ar fi slobozit cele zece plăgi „peste țara lui Cam,” a zis lui Moise (și atunci a exprimat prima dată astfel de cuvinte): „Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și veți cunoaște, că Eu Iehova Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu cari vă apasă Egiptenii.” (2. Moise 6: 7) Egiptenii vor cunoaște, că eu sunt Iehova, când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului, și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Izrael.” — 2. Moise 7:5.

¹³ Cu toate cele nouă plăgi care s'au pândat asupra lui și poporului său, Faraon, s'a împotrivit cu îndărătnicie și nu a voit să cunoască și să recunoască din dovezi, că Iehova este Dumnezeu. Dar pentruce a dovedit Dumnezeu așa mare îndurare față de o creatură asemenea unui fir de iarbă? Cauza acesteia o vedem în următoare cuvinte ale lui Iehova adresate către Faraon: „Cu intenția te-am lăsat în viață, ca să-Mi arăt puterea asupra ta, și pentruca Numele Meu să fie preamărit peste întreg pământul (de martorii mei).” (Traducerea Menge.) Faraon în tot timpul acesta

nu a voit să elibereze pe Izraeliți, pe cei întâi născuți ai lui Iehova; acuma însă Iehova a voit să nimicească pe fiul lui Faraon, pe întâi născutul lui cu plaga a zecea. Din pricina îndreptățirii de cruțare a familiilor Izraelite și ținerea în viață a întâilor născuți ai lui, Iehova a îndrumat pe Moise, că ce trebuie să facă Izraeliților. Izraeliții, cari acuma au cunoscut Numele lui Iehova, pe care acuma l-au înțeles mai de aproape și l-au și prețuit, au primit îndrumările lui Dumnezeu date prin Moise, și au căutat să le și împlinescă amănunțit și exact. Rămășița lui Iehova a înțeles acuma Numele Lui, și acuma îndrumările Lui trebuie să le execute atât în înțeles literal cât și în înțeles spiritual.

P a s c a

„Domnul a zis lui Moise și lui Aron în țara Egiptului: Luna aceasta (Nisan, Abib) va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Izrael, și spuneți-i: În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteală cât poate mânca fiecare din mielul acesta. Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii aceleia; și toată adunarea lui Izrael să-l înjunghie între cele două seri. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul ușii caselor unde îl vor mânca. Carnea s'o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s'o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. Să nu-l mănânce crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul cât și picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineața; și dacă va rămânea ceva din el pe a doua zi dimineața, să-l ardeți în foc. Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului. În noaptea aceea Eu voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâi născuții în țara Egiptului, dela oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s'o păstrați, și s'o prăznuiți printr'o sărbătoare în cinstea Domnului; să o prăznuiți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri.“ — 2. Moise 12: 1-14.

Legământul legii

¹⁵ Aceasta a fost întâia lege, pe care Dumnezeu a dat-o lui Izrael ca națiune. De aceea aceasta înseamnă începutul legământului legii, pe care l-a făcut Dumnezeu cu dânșii. Dumnezeu, care acuma

s'a vestit pe față ca Iehova, a încheiat acest legământ și atunci l-a început, când poporul Lui ales era încă în Egipt, care închipue pe lumea lui Satan. Aceasta a avut loc la 430 de ani după ce Dumnezeu alotpulernic a încheiat legământul Său cu Avraam, cu privire la sămânța, în care se vor binecuvânta toate popoarele de pe pământ. Pe baza hotărârii lui Dumnezeu, au trebuit să treacă mai multe secole până la nașterea acestei sămânțe. Până la timpul acela, iudeii adeseori au dat dovada de aplicarea lor să îngăduie ispitelor la care au fost expuși din partea națiunilor din jur, care stăteau sub stăpânirea lui Satan. Dumnezeu, în spre binele și siguranța Izraeliților, precum și în interesul studierii învățăturilor de importanță temeinică, a încheiat legământul legii, în care legământ a folosit pe Moise de mijlocitor. „Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța“, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin ingeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel legea ne-a fost un îndrumător spre Cristos, că să fim socotiți neprihăniți prin credință.“ (Galateni 3:17, 19, 21) Dela aceasta începând evreii din Egipt nu au mai avut drept de alegere liberă. Dacă au dorit să nu se piardă întâi născuții lor, și au dorit să fie liberați din Egipt și să fie aleși ca poporul lui Dumnezeu, au trebuit să între în acest legământ al legii. Împlinirea orânduirilor cu privire la Pasca a arătat, că ei au luat asupra-și condițiunile legământului legii.

¹⁶ Ziua a patrusprezecea a luni lor întâi conform calendarului nou, adică noaptea acelei zile, fără îndoială a fost o chestiune foarte solemnă pentru evrei, deoarece întâi născuții lor iubiți erau în pericol. Însă această parte serioasă a stării lor totuși nu i-au descurajat, ca să nu caute scut și scăpare sub sângele mielului, pentru întâi născuții lor, știind aceea, că munca silnică a lor din Egipt cu revărsarea zorilor se va sfârși și atunci ca bărbați liberi ai lui Iehova pot să iasă afară din țara aceea. Evreii fără îndoială au priceput legătura între scăparea întâilor născuți ai lor de la moarte și între faptul, că în locul morții aceloră, a fost primită moartea mielului. Probabil, că au întrevăzut și aceea, că mielul nu are o valoare egală cu un om, și prin urmare nici nu este o valoare egală, în urma cărui fapt mielul de fapt a fost numai simbol, și a figurat în locul mijlocitorului lor, Moise. În umbră sângele mielului s'a folosit în locul morții mijlocitorului, adică i-a ținut locul. E adevărat, că Moise nu a fost întâi născut; Aron și sora sa Miriam erau mai în vârstă decât el. (2 Moise 2:4; 7:7) Moise însă a fost strănepotul lui Levi, a fost deci un levit. Dumnezeu a poruncit lui Moise: „Și să iei pe Leviți pentru Mine, Domnul, în locul tuturor întâilor născuți din copii lui Izrael.“ (4. Moise 3:41) În schimbul acesta Moise ca Levit asemenea a fost cuprins, deci a fost primit în locul întâiului născut. Mielul a închipuit pe un astfel de înlocuitor și în umbră Moise a închipuit pe Isus.

¹⁷ Pe Moise îndreptățirea lui prin credință l-a

arătat înaintea lui Dumnezeu tot atât de neprihănit, cum a fost și mielul de Pașcă. Sub inspirație dumnezeiască a spus el, că reprezintă pe profetul mai mare care va să vină; el a închipuit pe Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu. (5. Moise 18:15) Cu toatecă legea care a început cu Pașcă, a fost dat ca îndrumătoare, ca să conducă pe evrei la Cristos, ei atunci nu au putut prețui faptul, că mielul de Pașcă închipue pe acela, care va fi mai mare decât Moise, adică Isus Cristos. Legământul legii Dumnezeu l-a început cu Numele lui Iehova. Pentru aceasta au recurs evreii ascultători la Numele lui Iehova, ca la un lumnare când au tăiat mielul în casă și — stând sub scutul sângelui mielului — l-au mâncat, anume mai mult pentru ocrotirea lor, decât pentru mărirea mielului junghiat. Evreii desigur, că au trebuit să cunoască îndrumările și îngrijirile cu privire la Mielul lui Dumnezeu. Afară de aceasta Cina de Pașcă a fost „sărbătoarea lui Iehova.” A fost o declarație a lui Iehova că își va justifica Numele.

¹⁸ Mai cu seamă întâii născuți ai lui Izrael trebuia să fie recunoscători lui Iehova, deoarece în locul lor a fost primită după voința lui Dumnezeu moartea mielului de Pașcă. Deci chiar acești întâii născuți ai lui Dumnezeu erau îndeosebi poporul mântuit, ca să poarte Numele Lui și să fie un popor pentru Numele Lui. Aceasta o arată cu totul clar aceea, că de atunci începând Dumnezeu a pretins pentru sine pe fiecare întâi născut. În locul întâilor născuți cruțați în Egipt a ales de moștenire pentru Sine pe tribul lui Levi, și tribul acesta în Iehova și-a găsit moștenirea. (4. Moise 3:12, 13, 18, 20) Acești întâii născuți în privința aceasta închipue pe membrele credincioase a corpului lui Cristos, pe adunarea „Biserica celor întâii născuți, care sunt scrși în ceruri.” Întâii născuții lui Izrael trebuiau să mulțumească părinților lor, că accia cu supunere au executat ordinul de Pașcă dat în spre binele întâilor născuți. Aceasta însă nu înseamnă, că mântuirea și păstrarea întâilor născuți antitipici atârână de credința și supunerea părinților lor sau a altora. Inșă cazul acesta arată, că interesele lui Izrael erau nedespărțite de ale celor întâii născuți, și că întâii născuții au reprezentat pe națiunea întreagă. Dacă părinții nu ar fi junghiat mielul în interesul întâilor născuți ai lor, atunci chiar la început ar fi călcat legământul; în cazul acesta întâii născuți ai lor ar fi murit și nici un evreu nu ar fi scăpat, ci ar fi rămas și pe mai departe ca robi în Egipt și acolo ar fi murit. Dar întrucât interesele întâilor născuți au fost asemenea intereselor națiunii întregi, națiunea întreagă a semănat ca un întâi născut. Iehova chiar așa a comunicat aceasta lui Faraon: „Izrael este fiul Meu, întâiul Meu născut.” (2. Moise 4:22) Mielul săvârșit l-a dat, Iehova Dumnezeu, Părintele ceresc, și l-a junghiat în interesul adunării întâilor născuți, și El a dat pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.” — Ioan 1, 29.

— ¹⁹ Evenimentul ce a avut loc în Egipt cu mielul

a arătat înainte, că ce se va întâmpla cu „Mielul lui Dumnezeu.” cu Isus în viața Lui pământească, în Egiptul antitipic, în lumea aceasta, în care Satan, tiranul Faraon apasă pe poporul lui Dumnezeu, se împotrivesc cu Iehova și face provocare contra Numelui și puterii Sale; „...și Egipt, unde și Domnul lor a fost răstignit.” (Apocalips 11:8) Casi pe mielul de Pașcă, tot așa și pe Isus l-au fript până la extrem între probele înlocuite, dar El până la răsuflarea Lui cea din urmă și-a păstrat curățenia și neprihănirea. Precum mielul de Pașcă a fost fript, fără ca să-i frângă picioarele, totașa nici picioarele lui Isus nu au fost frânte, când a fost atârnat pe lemn. (2. Moise 12:46; Psalm 34:21; Ioan 19:31-36) Accia, care acuma în lume dorește să se împărtășească de binefacerile morței Sale, trebuie să pună mărturie hotărâtă despre credința lor în îngrijirea dumnezeiască prin sângele lui Isus. Așazicând și această stropesc sângele pe pragul și stâlpii ușii. Trebuie să mănânce din el, și astfel trebuie să se întărească pentru esirea din organizația lui Satan. Nu este permis, ca să mănânce din aluatul păcatului, atunci când mănâncă dela Isus. Lucrurile amare de care au parte accia, cari trăesc în lumea lui Satan, așa sunt ca ierburile amare, dar pentru aceasta nu trebuie să se descurajeze, ba din contră trebuie să se întărească întru aprecierea neprihănirii și meritului „Mielului lui Dumnezeu”, și cu atât mai mult trebuie să se nutrească din El și să-și întărească hotărârea lor fermă, că își vor păstra credințioșia înaintea lui Iehova. Numai în felul acesta pot să țină și pot să slăvească cu credințioșie la legământul lor de sacrificii, ce au încheiat cu Dumnezeu. (Psalm 50:5) Trebuie să fie tăiat împrejur „la inimă, în spirit și nu după literă”. (Romani 2:29) Dacă vor fi credincioși până la sfârșit, vor fi cruțați de moartea a doua, care va ajunge pe cei „întâii născuți” ai organizației lui Satan. Moartea credincioșilor din îndurarea lui Dumnezeu este o moarte de sacrificiu prin Mielul Său, măuntru legământului; și după ce vor învia cu ocazia „învierii celei dintâi”, „moartea a doua nu va mai avea putere peste dânșii”. — Apocalips 20:6.

²⁰ Pasca a fost o așa ziua, în care Dumnezeu și-a justificat Numele, când a cruțat pe întâii născuții sub sânge, dar a nimicil pe întâii născuții Egiptului și prin aceasta a umilit mândria și puterea Egiptului și a judecat pe „dumnezeii lui, pentruca națiunea aleasă să scape din imperiul mondial întâi născut al lui Satan, din Egipt. Dumnezeu a poruncit, că de atunci începând, ziua aceea s'o prăznuiască „în amintire” ca pe „sărbătoarea lui Iehova”. (2. Moise 12:14) Ziua aceasta a trebuit să fie o zi de amintire, pentru faptele justificative și pentru lauda lui Dumnezeu, a căruia Nume este Iehova.

„In amintirea mea”

²¹ Urmând cu iubire îndrumările lui Iehova, a Părintelui Său ceresc, Isus a prăznuit cu uceni-

cii Lui Cîna de amintire de Pașcă. Imediat după ea a introdus pentru justificarea Numelui lui Iehova sărbătoarea de amintire a morții Sale, ca Mielul lui Dumnezeu (pe care o numim Cina Domnului). Deoarece Isus a cunoscut însemnătatea zilei, nu i-a stat în intenție, ca să micșoreze mărirea, cîrstea și mulțămirea ce i se cuvinea Tatălui Său, Iehova, când a zis apostolilor Săi: „Aceasta faceți spre amintirea mea”. Cugetele ucenicilor Săi le-a îndreptat nemișcînd spre calea potrivită, nu la mielul mîlăi de Paște tăiat în Egipt, și nici la Moise, pe care l-a mîlăuit mielul, ci la Sine însuși, ca la Mielul, care face mîntuirea adevărată. Cu inimă umilă le-a arătat partea necondiționată și absolut necesară pentru viață a acelei îndatoriri, pe care amăsurat voînței lui Dumnezeu a fost chiar gata să execute întru justificarea Numelui lui Iehova. Așa le-a ajutat, ca să înțeleagă, că ce minunată este iubirea lui Iehova și ce desăvârșită este exercitarea neegoismului Său, când un Miel atât de prețios, pe Fiul Său unul născut îl dă pentru ei. Demonstrarea acestei iubiri nemăsurate ne îndeamnă să preamărim pe Iehova și să spunem: „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2. Corinteni 9:15) Isus ca reprezentantul îngrijirilor lui Iehova, a fost un martor credincios și adevărat, și astfel nici nu a putut să nu vorbească despre Sine în iconă. Dacă pe marele Iehova, Il iubim, Il cinștim și Il preamărim mai presus de orice, atunci nici nu putem să nesocotim îngrijirile și orânduirile Sale, anume, că Isus este marele funcționar executor al Său, „calea, adevărul și viața”. Nu e admis, ca numai unilateral să ne alipim de trecut, ci trebuie să ne cugetăm, să credem și să procedăm conform îngrijirilor Sale cu privire la prezent și viitor. Pe acela trebuie să-L primim și din acela trebuie să mîncăm, pe care marele Iehova L-a orânduit pe masa de Pașcă. Iehova pe Isus L-a ales de unealtă pentru justificarea Numelui Său; astfel Iehova dorește, ca fiecare creatură să-L cinștească și să I se închine. — Exrei 1:6.

²² Raportul lui Luca despre Cina de amintire sună: „Apoi a luat pâinea; și după ce a mulțămit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: Aceasta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea!” (Luca 22:19) Deoarece chiar atunci a fost timpul Paștelui, după îngrijirea lui Dumnezeu numai pâine nedospită au avut și astfel Isus numai pâine nedospită a putut să folosească. Imprejurarea, că a lipsit aluatul, a reprezentat fînța nepătată (fără păcat) a lui Isus, și neprihănirea pe care a dovedit-o în viața Lui trîbească, cu toată trupul Lui a fost frânt pentru păcatele altora. Isus a zis: „Luați, mîncăți, acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi.” (1. Corinteni 11:24) Ucenicii cu gurile lor au mîncat pâinea literală nedospită, dar mîncarea aceasta preumbrăște mîncarea aceea mult mai importantă, din valoarea prețioasă și dătătoare de viață a omului desăvârșit Isus, pe care a dat-o de jertfă, pentru ca să asigure viața

omenirii osândite. Oamenii pe nici o altă cale nu pot să aibă speranța de viață (Fapte 4 versul 12) Cuvintele lui Isus, pe care le-a roștit mai înainte luminează însemnătatea acestei declarații. „Eu sunt Pâinea vie, care s'a pogorit din cer. Dacă mîncăcă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”. (Ioan 6:51) Intrucât toți urmașii lui Isus după natură fac parte „din lumea aceasta”, toți, cași alții din lume, trebuie să se nutrească din valoarea vieții omenești a Mîntuitorului, și prin meritul Lui trebuie să primească viață. Mîncarea aceasta, creștinii nu numai cu ocazia sărbătoarei de amintire o exercitează, ci în cursul anului întreg, pînă atunci, pînăcînd trîesc pe pămînt. În viitor toți aceia, cari vor trăi, se vor ospăta „din această pâine a vieții”.

P ă h a r u l

²³ Mielului de Pașcă, pe care l-au mîncat în Egipt, i-au luat sîngele. Legămîntul vecinic al lui Dumnezeu pe care l-a încheiat cu Noe poruncește: „Numai carne cu sufletul ei, adică sîngele ei, să nu mîncăți”. (1. Moise 9:4) Isus însă la serbarea de amintire a morții Sale a folosit sîngele strugurilor, și cu aceasta a dorit să exprime un adevăr important. „Tot astfel, după ce au mîncat, a luat păharul, și li l-a dat, zicând: Acest păhar este legămîntul cel nou, făcut în sîngele Meu, care se varsă pentru voi”. (Luca 22:20) „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâte ori veți bea din el”. (1. Corinteni 11:25) El a sîmbiat tuturor păharul. „Apoi a luat un păhar, și după ce a mulțămit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor”. (Matei 26:27, 28) Isus pentru aceea a spus aceasta deoarece a știut, că legea lui Iehova poruncește: „Pentru că sufletul trupului este în sînge, pentru aceea l-am orânduit pe altar, ca să câștig ispășire pentru sufletele voastre; pentru că sîngele aduce ispășire prin Spirit”. — 3. Moise 17:11, traducere engleză.

²⁴ Sîngele lui Isus este acela, care depărtează păcatul, care ne spală curați din păcatele noastre. (Apocalips 1:5) Dar cu ocazia serbării de amintire Isus arată, că sîngele lui se bea, și urmașii Lui credincioși trebuie să-l bea, căroră Tatăl Său le va da Impărăția cum va vedea El de bine. La serbarea de amintire, vinul reprezintă sîngele lui Isus, pe baza căruia s'a încheiat Noul Testament, sau legămîntul nou, și pe baza căruia creștinilor și tuturor aceloră, care intră în legămîntul nou, li se dă iertare de păcate. Consumația vinului acesta însă înseamnă mai mult decît iertarea păcatului. Această ilustrează simbolic moartea, din care urmează o înviere mai deplină spre viață.

²⁵ La concluzia aceasta ajungem atunci, dacă comparăm declarațiunile lui Iehova și a lui Logos, una cu alta. „Imi voi întoarce Fața împotriva celui ce mîncăcă sîngele, și-l voi nimici din mij-

locul poporului Său". (3 Moise 17:10) Călcarea acestei legi, adică consumarea sângelui a atras după sine pedeapsa de moarte. Isus însă a poruncit ucenicilor Săi în armonie cu voința Tatălui Său, ca să-I bea sângele, și încă în simbolul vinului, precum și în înțeles spiritual (fără vin). Cu privire la băutura simbolică a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n'aveți viață în voi înși-vă. Cine mănâncă trupul meu, și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în El". (Ioan 6:53-56) Aici Isus arată, că aceia, cari beau sângele Lui, sunt una cu El, și prin urmare sunt în unitate și cu Tatăl, deoarece El și Tatăl sunt una. Să însemnăm și aceea, că Isus spune, că pe aceștia îi va învia în ziua depe urmă, prin aceasta arătând la aceea, că „viață în voi înși-vă” vor dobândi-o după moarte, din care vor fi înviați. Expresiunea „viață în voi înși-vă” arată la aceea, că aceasta este nemurirea, „coroana vieții”, o astfel de grad de viață, căreia nu poate să-i strice moartea a doua. (Ioan 5:26; 1 Corinteni 15:53, 54; Apocalips 2:10, 11) Nemurire numai aceia vor primi, cari în felul acesta mănâncă pe Isus, și beau sângele Lui.

Cine poate să se împărtășească?

²⁶ Pe Isus multă suferință L-a costat vărsarea sângelui Său. Pavel a zis: „Păharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Cristos”. (1 Corinteni 10:16) A bea sângele lui Cristos și a-l primi în noi înseamnă, că dorim să avem parte de aceea, ce este în legătură cu sângele Lui, anume în suferința până la moarte. Deoarece păharul numai în măsură limitată conține vinul, închipue bine băutura aceea, pe care a măsurat îngrijirii lui Iehova, numai Isus și membrele trupului Său pot s'o golească. „Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul! Cristos de asemenea a suferit odată pentru păcatele El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuși”. (1 Petru 3:17, 18) Adevărat este cuvântul acesta: Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună cu El”. (2 Timoteiu 2:11, 12) Suferința și felul morții lui Isus L-a ajuns din pricina activității Sale, întrucât a lucrat, ca un „adevărat și credincios martor” al lui Iehova. Urmasii Lui așadar numai atunci pot să golească în adevăr sângele Lui, dacă ajung la cunoștința suferinței împreună cu El, făcându-se asemenea morții Lui. Aceasta înseamnă o activitate până la moarte, ca servii și martorii credincioși ai lui Iehova, și încă în mijlocul unei lumi nelegiușă. (Filipeni 3:10) Credincioșii lor în serviciul lui Iehova îndreaptă asupra lor focul dușmanului. Martorii lui Iehova trebuie să țină seamă de su-

ferințe și persecuțiuni, și trebuie să le suferă pe acelea, pânăcând va rămânea în picioare organizația lui Satan.

²⁷ La prima sărbătoare de amintire, numai cei 11 apostoli credincioși au luat parte. Cu aceasta Isus nu a dorit să spună, că și după aceea, numai apostolii Săi să țină serbarea de amintire la aniversarea morții Sale, deci tocmai în aceiași zi, când au sărbătorit Pasca... Insemnarea nu spune nici la un caz, că Isus ar fi îndrumat pe ucenici, ca în anii care vor urma, și alții să serbeze sărbătoarea de amintire. Însă Pavel, vorbind către adunarea lui Dumnezeu din Corint, adică către alții și nu către cei doisprezece apostoli ai Mielului, a zis: „Căci am primit dela Domnul, ce v'am în-vățat”; și după aceea le-a vorbit despre prăznuirea sărbătorii de amintire. (1 Corinteni 11 versurile 23-26) Cine poate deci să ia parte la serbarea aceasta în afară de apostoli? Aceasta este important, pentru că prăznuirea serbării este obligatorie pentru aceia, la cine se referă.

²⁸ Pavel tot în legătură cu aceasta spune în aceeași scrisoare (1 Corinteni 10:16, 17): „Păharul binecuvântării, care binecuvântăm, au nu este împărtășirea sângelui Lui Cristos? Pâinea care frângem, au nu este împărtășirea corpului lui Cristos? Căci noi, mulți fiind, suntem o pâine, un corp; căci toți ne împărtășim de o pâine”. Pavel aici nu despre serbarea de amintire vorbește ca de „împărtășire” (englezește: „comunione”, fiindcă concesiunile engleze Cina Domnului o numesc „comunione”) și aici nu vorbește direct despre Cina Domnului și despre simbolul ei; el aici arată la lucrurile mai mari și adevărate, pe care le ilustrează semnele Cinei Domnului și consumarea lor. Explicația apostolului arată la aceea, că la serbarea de amintire aceia sunt îndreptățiți să ia parte la băutura și la mâncare, cari sunt în comunitate cu Cristos (adică sunt în unitate cu El) „într-un singur trup”; cașicum ar fi o pâine; pentru aceasta au împărtășire în astfel de lucruri, la cari numai ei au parte și nimeni altul din cei ce sunt în afară de trupul lui Cristos. Aceia, ce posed ei în comunitate cu Cristos, este partea de lucru și de suferință împreună cu Isus și întreolaltă. Acela, care la serbarea de amintire bea în mod simbolic sângele lui Isus, cu credincioșie ar trebui să îndeplinească lucrul ilustrat în simbol, vorbind simbolic, sângele lui Isus prin aceea ar trebui să-l bea, că împreună cu El suferă până la moarte și păstrează unitatea și neprihănirea sa până la moarte.

²⁹ Partea introductivă a epistolei apostolului Pavel arată la aceea, că cuvintele Sale le-a îndreptat „către cei sfințiți în Isus Cristos, la sfinții chemați”. Aceștia sunt așadar acci „chemați”, cari au fost chemați pentru împărăție, și sunt moștenitorii sfințiți ai Impărăției. Aceasta corespunde cu faptul acela, că Isus în felul următor a vorbit către cei ce au luat parte la serbarea de amintire: „Voi sunteți aceia, cari ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Impărăția, dupăcum Tatăl Meu Mi-a pre-

gălit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Impărăția Mea, și să sedeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael". (Luca 22:28-30) "Deci serbarea aceasta o ținem în mod potrivit" aceia, cari au fost chemați în legământul pentru Impărăție, au primit chemarea aceasta, și acuma sunt moștenitorii Impărăției. Apostolii au fost chemați și au și primit chemarea, cu toate că pe vremea aceea nu au fost încă uniți; însă Isus i-a asigurat, că ei sunt moștenitorii Impărăției. Aceia, cari au luat parte la Cina de Paște în Egipt, nu toți au fost întâi născuți, deoarece în fiecare familie numai unul a fost întâi născut; faptul acesta însă nu se poate tălmăci în felul, cașicum ar însemna, că toți aceia cari afirmă că sunt în legământ cu Dumnezeu, și atunci pot să ia parte la serbarea de amintire, dacă nu sunt în corpul lui Cristos și nu sunt aspiranții Impărăției. Pașca nu a fost simbolul serbării de amintire, pe care a introdus-o Isus; la Cina Paștelui nu au băut sânge, nici sânge adevărat și nici vin, care ar fi servit pentru simbolizarea sângelui.

³⁰ Pavel chiar înainte ce a arătat la „păharul binecuvântărilor” și la aceea „pâne ce va fi frântă”, a vorbit despre istoria Izraelului trupesc, și a arătat la cazurile simbolice în privința „dorinței lucrurilor rele”, „idolatrie” și „desfrânare”, precum și la „ispitirea lui Cristos” și la „murmurare”; în urmă spune: „Nu puteți bea păharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor”. (1. Corinteni 10 versurile 6-15, 21) Pavel aici vorbește de un astfel de păhar și de o astfel de masă, care este mai mare decât păharul, și masa literală, pe care le-au folosit cu ocazia Cinei. Dacă cineva nu bea din păharul adevărat și nu mănâncă de pe masa adevărată, nici nu poate să se împărtășească cu vrednicie de semnele Cinei Domnului. Corpul lui Cristos, alegerea, nu poate obține învoirea lui Iehova, ca să-și împărtășească serviciul și iubirea între Impărăția lui Dumnezeu și organizația lui Satan. „Căci Cristos, Paștele nostru a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. (1. Corinteni 5:7, 8) La sărbătoarea Paștelui, pâinea dospită nu se putea mânca sub pedeapsa de moarte. (2. Moise 12:19) Acei credincioși, cari pot deosebi corpul Domnului, se vor examina și se vor reține dela răutatea și necurățenia inimii, se vor depărta dela aceea, ca să mănânce și să bea cu nevrednicie și prin aceasta să-și atragă pedeapsa lui Dumnezeu. — 1. Corinteni 11:28, 29.

³¹ Pe pământ sunt fără îndoială și atari, cari stau de partea lui Iehova, cred în sângele vărsat al lui Isus Cristos și au declarat hotărârea lor de a face voia lui Dumnezeu, dar nu au primit chemarea pentru Impărăție, și astfel nici nu sunt aspiranții Impărăției. Din aceasta rezultă, că aceștia nu beau sângele Lui și nu cunosc împărtășirea suferințelor Lui, pentru a fi asemenea morții Sale. Deoarece aceștia nu sunt în unitate cu Cri-

stos, nici nu pot lua pe drept parte la serbarea de amintire să bea din vin, care reprezintă sângele vărsat al lui Isus Cristos. Intrucât la timpul său omenirea întreagă trebuie să se nutrească din meritul serviciului lui Isus simbolizat prin pâne, pot să ia parte cu ocazia serbării de amintire la frângerea pânei, dar nu în băutura vinului, aceia, cari cred în Cristos, dar nu sunt aspiranții Impărăției? Scriptura face în privința acestei întrebări, și astfel nimenea nu are dreptul, să afirme, că procedura amintită ar fi potrivită. Scriptura arată, că vinul și pânea ca simboluri au fost consumate în acelaș timp. Scriptura nu ne dă dreptul, ca cu ocazia serbării de amintire să despărțim pe una de cealaltă. Pânea și vinul au fost folosite numai de cei 11 credincioși, cari au primit chemarea pentru Impărăție și au fost aspiranții aceleia. Aceia, cari mai târziu în armonie cu declarația apostolului au luat parte cu vrednicie la serbarea de amintire, sunt aspiranții Impărăției. Aceștia formează pe clasa miresei. Mireasa cu bucurie salută pe Mire și se bucură de venirea Lui, iar Isus Cristos acuma împreună cu clasa Miresei bea vinul bucuriei, după ce a venit la templul Său. Membrele credincioase a rămășiței de pe pământ și pe mai de departe „vestesc moartea Domnului”, cu toate că Mirele a venit, deoarece știu, că cu El trebuie să moară și prin participarea la învierea Lui, vor primi nemurire. Alții nu sunt în situația aceasta. Cu toate că mulți se bucură în credința lor în trupul frânt al lui Isus Cristos și în sângele Lui vărsat, că în mijlocul mântuirii lor, și probabil, că și în aceea, că Impărăția a sosit și în scurt timp va fi urmată de liberarea omenirii și Numele lui Iehova va fi justificat pe deplin; însă dacă ei nu sunt aspiranții Impărăției, nici nu „beau sângele Lui”, și nici nu pot să vestească moartea Lui și nici nu se pot împărtăși în bucuria Lui, de care numai aceia se bucură în comunitate, care sunt împărtășite cu Cristos și Iehova. Dar deoarece aceștia se bucură, că Impărăția a sosit și de binecuvântările acelea pe care le va aduce, cu activitate pot să contribuie la vestirea adevărului Impărăției, deoarece declarația lui Isus Cristos sună: „Și Spiritul și Mireasa zic: Vino! Și cine aude, să zică: Vino! Și celuice îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalips 22:17) Acuma a sosit timpul pentru vestirea numelui și Impărăției lui Iehova și este privilegiul oricui, care aude adevărul, ca să se folosească de ocazie luând veste de bucurie și să o comunice și altora. Clasa aceasta este numită clasa lui Ionadab, și este potrivit a-i încuraja pe aceștia, ca să ia parte la vestirea soliei Impărăției; dar aceasta nu este întrebarea care se referă la participarea la serbarea de amintire.

„Implinit la Impărăție”

³² In anul 1933 patrusprezece Nisan se începe în ziua de 9 Aprilie seara „la apusul soarelui”; așa dar serbarea aceasta în scara această trebuie fi-

nută după ora șase. În anul acesta serbarea trebuie să contribuie cu mult mai mult la aprecierea lui Iehova, pentru „darul său nespus de mare”, pentru Miel, iubindu-L, preamărindu-L și mulțumindu-I și prăznind o sărbătoare adevărată lui Iehova. Rămășița credincioasă se află acum în templu, pe care-l vedem în vedenia lui Ezechiel în mod profetic și sărbătoarea de amintire a Paștelui mare antitipic în templul acesta trebuie să o sărbătorim. (Ezechiel 45:21-24) Iehova Și-a comunicat Numele mare și sfânt și în anul trecut nu numai că a ajutat pe rămășița la o apreciere mai mare a acestui Nume, dar a mai descoperit înaintea ei și aceea, că Numele Lui de amintire se odihnește pe rămășiță, dăruindu-i numele nou de „martorii lui Iehova”. Mielul pe care odinioară l-au junghiat pe pământ în Egiptul antitipic, acum este pe muntele Sion, în Impărăția de curând născută. El acum iese afară la front, ca „biruind să biruiască”, și ca să justifice Numele Tatălui Său; și martorii lui Iehova sunt socotiți ca aparținători ai acelor, „cari urmează Mielul, oriunde merge” și pe frunțile lor poartă Numele Tatălui lor. (Apocalips 14:1-4) Precum Izraeliții au prăznuit Pasca în Egipt, asemenea prăznuiesc acum serbarea aceasta de amintire acești martori, și poartă în inima și mintea lor Numele explicat clar a lui Iehova, și pentru aceasta serbarea de amintire o pot prăznuși ca „sărbătoarea lui Iehova”. Ei au intrat în Numele lui Iehova, ca într'un turn tare.

33 Cu toată ocazia serbării de amintire dă ocazie la o cugetare serioasă, deoarece deși nu suntem o parte a Egiptului, dar totuși suntem încă în Egipt sau în lumea lui Satan, și deoarece reprezentantul principal al lui Satan, Gog, pune la cale pe față o conspirație pentru nimicirea rămășiței, (Ezechiel 38:1-16) și noi pe Cristos trebuie încă să-l mâncăm ca Pasca și „moartea Lui trebuie s'o vestim”, cu toate acestea serbarea aceasta este ocazie unei bucurii fără capăt. Impărăția lui Dumnezeu a sosit. Și Impăratul justificator a venit

la templul Său și este prezent la serbare, precum în 33 d. Cr. în noaptea aceea când L-au vândut, a fost împreună cu cei unsprezece ucenici ai Lui. Mâncarea pâinei se poate împlini acum în împărăția lui Dumnezeu. Acum a sosit așadar pentru Isus timpul, ca conform promisiunii Sale să bea și să mănânce și să invite pe membrele corpului la ospățul regal. „Căci vă spun, că de acum încolo nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Impărăția lui Dumnezeu. Vă spun, că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Impărăția lui Dumnezeu”. — Luca 22 versurile 16, 18.

31 Cu câtă bogăție stă acum pâinea pe masa Domnului! În ce măsură întărește inima și face să bată cu o iubire și devotare mai multiplă față de Iehova și Impăratul Său! „Fructul cel mai bun al viței” a fost păstrat pentru membrii cei din urmă a adunării lui Dumnezeu de pe pământ, și fructul acesta umple cu mare bucurie inima martorilor lui Iehova. (Psalm 104:15) Deoarece a sosit acum Impăratul și Impărăția Lui, precum și timpul bucuriei Sale, paharul Cinei Domnului nu simbolizează numai paharul suferinței ce ține până la moarte, ci înseamnă și paharul veseliei și a bucuriei, de care s'a împărțit acum Impăratul, care și-a vărsat sângele odinioară și acum invită pe servul Lui bun și credincios de pe pământ, ca să ia parte la bucuria aceasta. (Matei 25 versurile 21, 23) Tot astfel pâinea nu închipuie numai trupul frânt al lui Isus, ci și unitatea aceea, care există între toți aceia, „cari sunt în unitate într'o singură pâine”, precum și unitatea membrilor corpului lui Cristos cu Capul lor care este în templu. Unitatea aceasta întărește în mare măsură pe aceia, cari cu vrednicie iau parte la serbarea de amintire. Acum de fapt a sosit ziua liberării, ziua aceea a liberării, care aduce cu sine justificarea eternă a Numelui de amintire Iehova. „Drepților, bucurați-vă în Iehova, și serbați amintirea sfințeniei Sale”. — Psalm 97 versurile 12; 30:5.

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Arată a) adevărul acela important și mare, pe care îl învață Pasca; b) adevărurile acelea, pe care le învață ca împrejurare laterală!! Ce a închipuit nimicirea Egiptului?

Alin. 2. Ce face deosebit de interesantă sărbătoarea de amintire din anul curent?

Alin. 3. Arată cum a făcut Iehova cunoscut oamenilor Numele Său!

Alin. 4. Arată, că serbarea de amintire, luând în considerare ziua și scopul, a fost o orânduire deosebită și în forma aceea, după cum a fost introdusă prin Moise, și precum a fost orânduit și prin Isus! În ambele cazuri, justificarea Numelui lui Iehova a fost rezultatul?

Alin. 5. Fă cunoscut, că cu ce ocazie a introdus Isus serbarea de amintire a morții Sale!

Alin. 6,7. La ce s'a cugetat Isus, când a zis: „Aceasta s'o faceți spre amintirea Mea?” La ce arată Iehova

în Ezechiel 20:5-7? Fă cunoscut acele împrejurări și privilegiu, de cari s'a bucurat Moise și arată cauza pentru ce a folosit Iehova pe aceștia!!

Alin. 8,9. Arată pe bază de texte scripturale, cum a anunțat Iehova scopul Său, că vrea să-și câștige un Nume! Ce a trebuit să răspundă Moise evreilor, dacă îl vor întreba, că din ce vor cunoaște, că Dumnezeu va folosi atotputernicia Sa pentru liberarea lor?

Alin. 10. Ce a voit Dumnezeu atotputernic, când atenția lui Izrael a îndreptat-o spre Numele lui Iehova? Cum s'a clarificat scopul acesta al Său în anii din urmă?

Alin. 11. Cum și în ce scop a trebuit Moise să explice lui Faraon misiunea sa? Aseamănă aceasta cu modul acela, cum se folosește azi, ca să dea în știre vestea lui Satan și tovarășilor lui!

Alin. 12. Spune ocazia, când Dumnezeu atotputernic a

început să descopere scopul Său; că „toți vor cunoaște, că Eu sunt Iehova”. Citează textele referitoare la aceasta!

Alin. 13. Pentru ce s'a purtat atât de răbdător Iehova cu Faraon? Cum au primit Izraeliții îndrumarea lui Moise și ce învățătură este în aceasta pe seama rămășiței?

Alin. 14. La ce purtare a îndrumat Moise și Aaron pe Izraeliți cu privire la Pască?

Alin. 15. Când, cum și unde a luat început legământul legii? Cum și în ce scop a introdus Iehova legământul legii la evrei? Intrucât a îndemnat pe evrei starea în care se găseau la primirea legământului legii? Ce a dovedit aceea, că ei au primit legământul legii?

Alin. 16,17. În ce măsură au înțeles și a trebuit să prețuiască evreii, ce au făcut în privința Paștelui? Cum s'au purtat atunci de fapt evreii ascultători? Ce mărturie s'a dat atunci?

Alin. 18. Cari Izraeliți erau datori în deosebit să mulțamească pentru Pască? Cui și pentru ce datorau cu mulțămire? Ce mare însemnătate are liberarea întâilor născuți? Se referă regula aceasta și la întâi născuții antitipici? Cine se îngrijește pentru dânșii de Mielul adevărat?

Alin. 19. Arată a) cum a preumbrit aceea, ce s'a întâmplat cu mielul în Egipt, aceea, ce se va întâmpla cu Mielul lui Dumnezeu în Egiptul antitipic? b) rezultatul ascultării lor în acel timp și rezultatul ascultării acelor, cari acum dobândesc binecuvântările morții lui Isus!

Alin. 20. Ce s'a întâmplat în ziua Paștelui, pentru ce a trebuit prăznuit acela „spre amintire” ca o „serbare a lui Iehova”?

Alin. 21. Explică și aplică declarația lui Isus: „Aceasta s'o faceți spre amintirea Mea”!

Alin. 22. Explică simbolul pâinei nedospite, pe care Isus a frânt-o și ucenicii au consumat-o!

Alin. 23. Compară aplicarea sângelui mielului tipic, cu aceea ce a făcut Isus, când a introdus serbarea de amintire spre pomenirea morții Sale! Explică deosebirea!

Alin. 24—26. Explică deosebirea aplicării sângelui lui Isus, cum este însemnat în Apocalips 1:5 și cum este însemnat în Ioan 6:53-56!

Alin. 27—29. Explică prin texte, că cine este îndreptățit, ca să ia parte la serbarea de amintire? Arată în legătura aceasta relația dintre declarația lui Isus și cea a apostolului Pavel! Cu privire la aceasta compară Pasca prăznuită în Egipt cu serbarea de amintire ordonată de Isus!

Alin. 30. Ce învățătură este în declarația apostolului Pavel în 1. Corinteni 10:6-15?

Alin. 31. Explică afară de aceasta, că toți aceia, cari afirmă, că sunt consacrați, ca să facă voia lui Dumnezeu, sunt îndreptății să ia pâinea și vinul cu ocazia serbarei de amintire!

Alin. 32—34. Pentru ce trebuie Rămășița credincioasă, să prețuiască în mod deosebit serbarea aceasta de amintire în anul acesta?

W. T. din 15 Martie 1933.

Unitatea Tatălui și a Fiului

ISUS a făcut aluzie la „sfânta treime”, cum se învață în credul apostolic, când a zis: „Eu și Tatăl suntem una?”

Ce a înțeles Isus, când nemijlocit înainte de crucificarea Lui s'a rugat, ca ucenicii Lui să poată fi una cu El, precum și El este una cu Tatăl Său?

Când Isus s'a apropiat de sfârșitul timpului de slujbă pământească, a zis către ucenicii Lui: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâetor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care, lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede și nu-l cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:15—17) În cuvintele acestea a exprimat El clar deosebirea între sine, Tatăl Său și Spiritul Sfânt, El a declarat clar, că se va ruga Tatălui Său, pentru ca Tatăl Său să trimită pe Mângâetorul sau Ingrijitorul, și că Mângâetorul acesta este Spiritul Sfânt; și că Spiritul Sfânt va locui în ucenicii Lui, deoarece ei erau ai Lui și Dumnezeu i-a ales, pentru ca ei, să aparțină Lui, adecă Domnului Isus. Apoi Isus a făcut aluzie la aceea, că există anumite lucruri, pe care ei nu le pot încă pricepe pedepplin, că însă ei vor mai fi botezați cu Spiritul Sfânt, și după aceea, vor pricepe lucrurile acestea. El a zis: „Când va veni Mângâetorul, Duhul adevărului, are să vă călău-

zească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. (Ioan 16:13) Cum arată Scriptura lămurit, Spiritul Sfânt a fost dat ucenicilor la Rusalii, și după aceasta ucenicii vorbiră ce le-a fost insufflat de Spiritul Sfânt. (Fapte 2:4) În vremea aceea s'a întâmplat, că ucenicii au primit prin Capul lor, Cristos Isus, ungerea Domnului Dumnezeu și au fost înzestrați cu putere și autoritate, să vorbească; și apoi au vestit ei adevărul în public și fără frică. — Fapte 4:13.

A sosit timpul, când Isus a trebuit să termine lucrul, ce Tatăl a încredințat în mânele Sale. El a știut, că înaintea oamenilor va trebui să stea cași un dușman al Tatălui Său; anume, că oamenii îl vor ținea drept un păcătos, și că el va muri ca un păcătos. Aceasta a fost o probă mare de suferință pentru El. El s'a rugat către Dumnezeu, Tatăl Său din ceruri: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s'o fac”. El a făcut de cunoscut oamenilor Numele Tatălui Său. El nu a căutat să fie înălțat, ci dorința Lui cea mare a fost aceea, de a se întoarce la comunitatea de care s'a bucurat mai înainte și la relația de încredere cu Tatăl Său. Pentru aceea s'a rugat: „Și acuma Tată, proslăvește-Mă

la Tine însuși cu stava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea". — Ioan 17:1, 4; 5.

Dacă în timpul acela Isus ar fi fost însuș Dumnezeu, cum învață preoțimea, cum ar fi putut să îndrepte o astfel de rugăciune la sine însuș? Ori s'a rugat către sine însuș, ori a amăgit pe alții prin purtarea aceasta. Chiar de s'ar decide predicatorii în nedumerirea lor, de a da orice deslegare, în nici un caz însă nu vor putea dovedi, că sunt sprijiniți de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Isus ar fi fost asemenea Tatălui Său în putere și existență vecinică, atunci nu ar fi fost de lipsă nici la aceasta și nici la o oricare altă ocazie, să se roage către Tatăl Său.

Înainte de ziua aceea, Isus a zis ucenicilor Săi: „Eu și Tatăl suntem una... Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe cari vi le spun Eu nu le spun delă Mine: ci Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeți-Mă, că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine, credeți cel puțin pentru lucrările acestea". (Ioan 10:30; 14:10, 14) La aceste texte scripturale s'au ținut tare învățătorii sfintei treimi, pentru a dovedi, că Dumnezeu și Isus ar fi una. Însuș Isus face clar, cum se înțelege unitatea dintre El și Tatăl Său. În rugăciunea pe care a rostit-o în ultima seară înainte de răstignire în grădina Ghetsimani, între altele așa s'a rugat către Tatăl Său: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin Cuvântul Tău. Mă rog, ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentruca lumea să creadă, că Tu M-ai trimis". (Ioan 17:20—22) Aici s'a rugat Isus pentru aceia, care vor crede în El, și care vor fi unși ca membrele corpului Său, anume a adunării. Dumnezeu l-a făcut pe El Capul adunării, pentruca El și adunarea lui Dumnezeu să fie una. Aceasta a fost ceea ce învățat Isus ucenicilor Săi, și aceasta este ceea ce ucenicii Lui au învățat după aceea.

Pavel a scris: „Căci precum corpul este unul, și are multe membre; și toate membrele unui corp, multe fiind, sunt un corp: așa și Cristosul". (1 Corinteni 12:12) Pentru explicarea aceluiaș adevăr a scris Pavel, folosind de ilustrație un bărbat și o femeie: „Dar vreau să știți, că Cristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este Capul femeii, și că Dumnezeu este Capul lui Cristos." (1 Corinteni 11:3) „Căci bărbatul este capul nevestei, dupăcum și Cristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului". (Efeseni 5:23) La această clarificare a împrejurării prin apostolul Pavel, putem să vedem clar, ce a înțeles Isus aici. Precum bărbatul este capul femeii, astfel este și Cristos capul adunării lui Dumnezeu. Precum bărbatul și femeia sunt priviți ca unul, așa și Cristos este una cu alegerea (adunarea). Precum Cristos este peste adunare, așa este Dumnezeu peste Cristos; astfel toți sunt una în organizația Lui. Femeia recunoaște pe bărbat, ca capul ei; adunarea recunoaște pe Isus ca cap, și Isus din partea Lui asemenea recunoaște pe Dumnezeu de

Cap. Acesta este cugetul, pe care apostolul îl exprimă pe mai departe, unde spune, că Dumnezeu a așezat pe Cristos „mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dragătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare, și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți". (Efeseni 1:21—23) Prin aceasta este dovedită unitatea deplină între Dumnezeu, Cristos și adunarea. Ei sunt uniți printr'o putere nevăzută, din care cauză se spune despre ei, că ei sunt una în spirit. Între Dumnezeu, Tatăl, Cristos Isus, Fiul lui Dumnezeu, și alegerea, membrele corpului Său, domnește o armonie desăvârșită. Aceasta însă este o combatere definitivă a învățăturilor sfintei treimi și incarnațiune.

Când Isus se găsea în Ghetsimani și a știut, că-l stă înainte o moarte rușinoasă, s'a închinat înaintea Tatălui Său și s'a rugat către El. Prin aceasta nicidecum nu s'a rugat către El însuș. Dacă învățătorii sfintei treimi ar fi avut dreptate, atunci încontinuu numai către sine însuș s'ar fi rugat, și în consecință ar fi exercitat într'o măsură oareșcare o amăgire. Dacă ei însă nu au drept, ci Sfânta Scriptură este mult mai mult în dreptate, atunci El s'a rugat către Dumnezeu în dreptate și adevăr. Este mult mai bine a crede Domnului Dumnezeu, decât a crede oamenilor. Dumnezeu vorbește adevărul și Cuvântul său este adevărat. (Psalm 118:8, 9) Pavel dovedește, că Isus s'a rugat către Tatăl Său, și că El a fost ascultat. „El este acela, care în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-l izbăvească dela moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit." — Evrei 5:7, 8.

Când a venit adunătura de oameni, ca să-l prindă, unul din ucenici, căutând, să apere pe Maestrul Său, a tăiat urechea unui serv a preotului cel mare. „Atunci Isus i-a zis: Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor peri. Crezi, că n'aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de ingeri?" (Matei 26 versurile 52, 53) Dacă Isus în timpul acela, cum învață preoțimea poporului, într'adevăr era Dumnezeu însuș în carne, și l-ar fi fost asemenea în putere și existență vecinică, atunci pentru ce mai trebuia să rostească cuvintele acestea? Pentru ce a zis, că ar putea să ceară ajutor dela Tatăl Său? Nu ar fi putut El însuș să se folosească de puterea Sa? Isus numai adevărul l-a vorbit, și dacă El ar fi fost Dumnezeu, atunci nicidecum nu ar fi declarat cu ocazia aceasta, că ar putea să roage pe Tatăl Său, și ar putea primi ajutor necondiționat.

Pentru ce au ignorat preoții cu desăvârșire toate aceste explicații ale lui Isus și a apostolilor? Pentru ce se acață de o dogmă sau o învățătură, pe care nici ei înșiși nu o pot explica, și pe care

nimenca nu o cunoaște? Și pentru ce stăruiesc ei încă și acuma pe lângă aceea, ca să țină lângă o învățătura, care necinstește pe Dumnezeu, și ignorează valoarea prețului mare de răscumpărare? Numai un răspuns se poate da la aceasta: Fie cu intenție, fie fără voia lor, dar sunt niște unelte în mâinile dumnezeului lumii acesteia, Satan Diavolul, care s'a folosit de ei, ca să orbească cugetele oamenilor și să-i împiedice, ca să înțeleagă hotărârea cea mare a lui Dumnezeu cu privire la mântuire și împăcare. — 2 Corinteni 4:1.

Șirul mare a mărturiilor scripturale dovedește peste toate îndoelile, că Logos a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu; că voința lui Dumnezeu este aceea, ca să-L răscumpere dela moarte și mormânt; că iubirea lui Dumnezeu L-a îndemnat, ca să facă o pregătire spre împăcarea omului; că nici o împăcare nu era posibilă, dacă nu se executa în armonie desăvârșită cu drep-

tatea; că cerința dreptății numai prin jertfirea nucei vieți omenești se putea mulțumi; că, pentru a răscumpăra pe Adam și neamul lui, un alt om desăvârșit a trebuit să ocupe locul lui Adam în moarte; că pe pământ nu era nici un om desăvârșit și pentru aceasta Dumnezeu a transpus viața Lui Logos depe faza spirituală la cea omenească, și L-a făcut pe El om — însă cu nimic mai mult decât un om — că Isus deși s'a născut dela o femeie, însă nu din bărbat, ci prin puterea lui Dumnezeu, prin Spiritul Sfânt a fost născut; că El pentru aceea a fost desăvârșit, sfânt, nevinovat și deosebit de păcătoși, și că Dumnezeu L-a făcut așa, pentru ca să devină Răscumpărătorul și Mântuitorul omenirii, și prin aceasta oamenii să poată câștiga viață. — Matei 20:28; Ioan 10:10.

W. T. din 1 Februarie 1933.

Cei trei patriarhi — Oamenii credinței

INCEPUTUL organizației tipice depe pământ a lui Dumnezeu a fost Avraam, care mai înainte a fost numit Abram. El a fost bunicul lui Iacob, care mai târziu a primit numele Izrael. Avraam este cunoscut ca părintele celor credincioși. (Galateni 3:9) El a fost socotit ca un om drept și numit „pretenul lui Dumnezeu”. (Iacob 2:23; Isaia 41:8) Ca un urmaș al lui Adam, era un om imperfect, totuși cugetarea inimii lui era dreaptă; el a crezut în Dumnezeu, L-a servit, și pentru aceea i s'a socotit credința ca neprihănire. În 1 Moise 15:6 stă scris: „Și Abram crezu lui Iehova, și Iehova-i socoti aceasta spre dreptate”. — Romani 4:9 și 24.

Abram cu tatăl său Terah locuia în Ur în Caldea. Numai două generațiuni au fost trecute dela moartea lui Adam. Prin tradițiune verbală, Abram trebuia să aibă cunoștință despre purtarea nepotrivită a lui Adam. El trebuia să fi auzit și despre Abel și pe mai departe, că Dumnezeu cum a răsplătit credința lui Enoc. Abram a mai auzit și aceea, că credința lui Noe a îndemnat pe Dumnezeu, ca să scape de potop pe Noe și pe familia lui, și să-i folosească pentru popularea din nou a pământului. Capitolul doisprezece a cărții întâi a lui Moise arată, că tânărul Abram a ales calea credinței și a încrederei față de Dumnezeu. Ascultând de porunca lui Dumnezeu, Abram a părăsit țara sa natală și a călătorit într-o țară străină pentru dânsul, care pe atunci era locuită de Cananiți și de atunci a fost cunoscută ca țara Canaanului. (1 Moise 12:7) După aceea a mers Abram mai departe spre partea sudică a țării. Când s'a abătut o foamete peste țară, Abram a plecat mai departe spre Egipt.

Dumnezeu a făcut lui Abram promisiunea, că el va avea o sămânță sau un urmaș, și că prin el și sămânța lui, va veni binecuvântarea peste toate neamurile depe pământ. Diavolul a urit sămânța aceasta, ceea ce corespunde cuvintelor, pe

care Dumnezeu le-a îndreptat către șarpe în grădina Edenului; Dumnezeu a zis: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei: aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul”. (1 Moise 3:15) Fără îndoială, „șerpele bătrân, care este Diavolul” a știut despre promisiunea făcută lui Abram. Pentru aceasta Satan a făcut un plan viclean, „ca pe femeia lui Abram s'o lase să se necinstească printr'un serv de al lui, și prin aceasta să silească pe Dumnezeu, ca ori să recunoască de sămânță un urmaș netrebnic, ori de altfel să-și calce cuvântul. Satan așa a orânduit lucrul, că principii faraonului au observat pe femeia frumoasă a lui Abram, au alergat la faraon și au oferit pe Sara regelui; iar acesta mânat de poftă, „a fost gata să fie o unealtă ușoară în mâna Diavolului, pentru a duce la îndeplinire planul viclean al Diavolului. (1 Moise 12:15—17) De fapt, faraon a lăsat, ca Sara, femeia frumoasă a lui Abram să fie adusă în palatul său, cu intenția, ca să se desfășoare cu ea. Domnul Dumnezeu însă a apărut pe Abram și pe Sara prin aceea, că a adus niște plăgi mari peste casa lui faraon, așa încât regele cuprins de frică și groază, a trimis-o afară pe Sara fără să se fi atins de ea. Astfel din nou s'a zădărnicit un plan viclean al lui Satan.

Abram s'a întors apoi spre țara Canaanului, și Dumnezeu i-a înoit promisiunea, că el și urmașul lui după el, vor moșteni pământul acesta. (1 Moise 13:15) Când Abram a ajuns la vârsta de nouăzecișinouă de ani, i s'a arătat Dumnezeu și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu Cel atotputernic. Umblă înaintea mea și fii fără prihană. Nu te vei mai numi Abram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri. Te voi înmulți nespuse de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor eși împărați. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; aceasta

va fi un legământ vecinic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine. Ție și seminței tale după tine îți voi da țara în care locuiești acuma, ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire vecinică; și Eu voi fi Dumnezeuul lor.” — 1 Moise 17 versurile 1, 5—8.

Cugetându-se mereu la aceea, ca să zădărnicească scopurile Domnului, Satan a făcut o nouă încercare, ca să facă să necinstească pe Sara, soția lui Avraam, pentruca sămânța promisă să fie astfel pătată. Cu ocazia aceasta Satan a încercat aceasta prin Abimelec, domnitorul Filistenilor, și Dumnezeu din nou a zădărnicit planul Celui rău. — 1 Moise 20:1—7; 21:32.

Dupăce Sara a depășit vremea după rânduiala femeilor, și Avraam avea o sută de ani, Dumnezeu a îngrijit starea aceasta în aparență neprielnică și a lăsat pe Sara să dea naștere unui copil, care a primit numele Isaac. Domnul dădu lui Avraam promisiunea: „Că întru Isaac se va chema seminția ta.” (1 Moise 21:1, 12) Că Isaac a închipuit pe „sămânța promisiunii”, prin care trebuie să vină binecuvântările pentru oameni, în însemnarea Dumnezeiască se evidențiază clar. — Galateni 3:8, 16; 4:22—28.

Dumnezeu a lăsat atunci să se formeze o icoană vie, care în umbră a descoperit o parte a scopului Său. În icoana aceasta Avraam a fost folosit, ca să reprezinte pe Dumnezeu, iar Isaac să preumbrizeze pe unicul Fiu născut și iubit al lui Dumnezeu, numit mai târziu Isus. Când Avraam a adus pe fiul său Isaac ca jertfă pe altar, s'a arătat aici în umbră, că Fiul lui Dumnezeu va fi jertfit ca o mare jertfă pentru păcat spre binele omenirii, pentruca oamenii la timpul hotărât de Dumnezeu să poată fi mântuiți de dușman și de influența rea și procedura nelegiuită a lui, prin care a adus moartea peste omenire. Avraam nu a priceput înțelesul icoanei. Pentru el toate acestea erau numai niște chestiuni de credință. Dumnezeu i-a poruncit ce să facă, și el a făcut. Aceasta a fost o probă grea de credință pentru Avraam, în care însă a rezistat, și Dumnezeu a răsplătit credința lui.

Pentru formarea icoanei, Dumnezeu a îndrumat pe Avraam, ca cu Isaac, unicul lui, mult iubit fiu, în care a așezat toate speranțele sale, să meargă pe muntele Moria, și acolo să-l aducă ca o jertfă pentru ardere. Că Avraam a trebuit să-și jertfească pe unicul său fiu, despre care Dumnezeu a zis, „că întru Isaac se va chema seminția ta”, prin care și binecuvântarea a trebuit să vină, a fost pentru el o probă mare de tot. Totuși Avraam a ascultat de porunca Domnului, a cules lemne pentru altar, foc și un cuțit, și astfel prevăzut a pornit cu fiul său spre muntele Moria. Avraam a zidit un altar, a așezat pe el lemnele, a legat pe fiul său Isaac, l-a așezat pe lemnul depe altar, și și-a întins mâna, și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Încă o clipă, și ar fi înjunghiat pe fiul său. Voința lui Dumnezeu a fost, ca să probeze credința lui Avraam. Dupăce Avraam a rezistat în probă, Dumnezeu l-a reținut mâna, cu care a voit săucidă pe fiu.

Raportul din 1 Moise 22:11—18 sună:

„Atunci Ingerul Domnului i-a strigat din ceruri, și a zis: Avraame, Avraame! Iată-mă. a răspuns el. Ingerul a zis: Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum, că te temi de Dumnezeu. Întrucât n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine, Avraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într'un tufiș; și Avraam s'a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său. Avraam a pus locului acelaia numele: Domnul va purta de grijă. Deaceea se zice și azi: La muntele unde Dumnezeu va purta de grijă. Ingerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam, și a zis: Pe Mine insumi jur, zice Domnul: pentrucă ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul depe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentrucă ai ascultat de porunca Mea”. Preumbrirea profetică făcută prin icoana aceasta mai târziu a fost realizată în toate amănunțele ei. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică. Dumnezeu în adevăr n'a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”. — Ioan 3:16, 17.

Mai târziu Rebeca a devenit femeia lui Isaac, și ea era steapă. Isaac s'a rugat Domnului pentru femeia sa, și Rebeca a rămas însărcinată și a născut gemeni, care s'au chemat Esau și Iacob. Dumnezeu a făcut clar, că Iacob va moșteni promisiunea și prin el trebuie să vină sămânța pentru binecuvântarea oamenilor. Satan, care ca de obicei, se frământa să iscodească fel și fel de nelegiuiri, a plănuțit acuma, ca săucidă pe Iacob prin fratele său Esau. (1 Moise 27:42, 43) Iacob însă s'a refugiat în țara Haran. În drum spre Haran s'a culcat pe o movilă, care mai târziu a primit numele Bethel. De pernă sub cap i-a servit o piatră, pământul i-a fost așternutul și cerul senin învelitoarea. Pe când dormea i-a apărut Domnul într'un somn și i-a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeuul lui Isaac. Pământul pe care esti culcat, și-ți voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun”. — 1 Moise 28:13—15.

Iacob mai târziu a devenit tatăl lui Iosif, care a fost vândut la Egipt și acolo a devenit domnitorul țării aceleia, unde a pus o mărturie pentru Numele Domnului Dumnezeu. Iacob a fost și părintele mulțimei mari de Izraeliți, pe cari Dumnezeu prin minuni i-a scos din Egipt. Incepând

dela acel timp, Dumnezeu a lăsat să se prezinte în icoane preumbritoare într-un șir de evenimente. realizarea viitoare a îngrijirii Sale mari pentru mântuire. Aceste icoane preumbritoare arată la Mântuitorul lumii, care va câștiga pentru fiecare om, care vrea să fie credincios și devotat lui Dumnezeu, liberarea de dușman și influența rea a acestuia.

Iacob a avut doisprezece fii, și aceștia au devenit capii celor douăsprezece triburi sau clase a națiunii Izrael. Pe când Iacob a îmbătrânit și a sosit timpul să moară, a chemat la sine pe fiii săi. Cu ocazia aceasta cugetul lui a fost influențat de puterea nevăzută a lui Dumnezeu, ca să facă următoarea profeție mare: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul

de cârmuire dintre picioarele lui. Până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele”, (1 Moise 49 versul 10) „Toiagul” arată dreptul de domnie. „Legiitor” arată pe cineva, care va conduce poporul pe cale, îl va apăra, îl va ocroti și îl va învăța despre calea care duce la viață. Cuvântul „Șilo” se referă la Messia sau la marele Libertator. „De El vor asculta popoarele”. Astfel a lăsat Domnul Dumnezeu să se dea o profeție prin Iacob, care a prezis venirea aceluia, care va nimici lucrarea blestemată a Diavolului și va înțemeia ceea ce ar fi trebuit să facă necredinciosul Lucifer, când era desăvârșit, și înainte ce s'a găsit nedreptate în el și înainte de a deveni Satan, Diavolul.

W. T. din 1 Februarie 1933.

Textele săptămânale pe luna Aprilie 1933

„Ci v'ați apropiat... de adunarea generală și biserica celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri”. — Evrei 12:22, 23.

Dupăce cineva a fost luat în legământul de sacrificiu, adus în existență (născut) ca fiul lui Dumnezeu, a fost primit în legământul pentru împărăție, ales și uns, este unul din cei întâi născuți și pentru aceasta trebuie să rămână sub sângele lui Cristos, a Mielului nostru de paști. Aceasta o face, întrucât stăruiește în aceea, ca să arate credință în sângele vărsat, și întrucât aduce lui Dumnezeu credință deplină și ascultare prin finerea poruncilor lui Dumnezeu. Unii ca aceștia sunt cu totul deslipiți dela organizația lui Satan, ei sunt cu totul devotași lui Iehova Dumnezeu și trebuie să fie reprezentanții Lui. O abatere dela credința și ascultarea lor față de Dumnezeu ar însemna nimicirea lor. Ei sunt membrele Cristosului și trebuie să umble pe aceeaș cale a ascultării desăvârșite, pe care a umblat și El. Aceștia vor fi cruțați, ocrotiți și nu vor fi vătămați, în caz dacă se dovedesc credincioși față de Dumnezeu.

„Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, caut fericirea ta”. — Psalm 122:8, 9.

Este cu totul imposibil, ca între aceia, care sunt bineplăcuți Domnului, să existe acuma oareșcare desbinare. Acuma toți trebuie să fie în deplină unitate. Acela, care mereu combate lucrul de mărturie a rămășiței lui Dumnezeu, se împotrivesc lui Dumnezeu. Neînțelegeri, discuții zadarnice și cearta între poporul lui Dumnezeu desigur că vor fi curățite de îngerii Domnului. Armata Domnului trebuie să înainteze ca o unitate în front compact fără șovăire sau zăbovire. Dacă dușmanul caută să producă ceartă și desbinare într'o grupă oareșcare, atunci fiecare, care iubește pe Dumnezeu, să pună la o parte orice egoism, să caute să găsească rădăcina adevărată a greutății și a o depărta. Lasă să domnească pacea între voi, dacă doriți să păstrați ceea ce aveți! O cântăre numai atunci poate să sune armonios, dacă toți cei din grupă sînt strâns laolaltă.

„El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea îngerului Domnului, și pe Satan stând la dreapta lui ca să-l pârască”. — Zaharia 3:1.

Poporul lui Iehova, rămășița nu are nici un motiv, să aștepte, de a putea executa lucrul încredințat ei, fără ca să nu dea de o puternică adversitate. Satan este adevăratul contrar al edificării poporului lui Dumnezeu în templul Său sfânt, deoarece de această clasă a templului se va folosi Domnul, ca să discrediteze pe Satan și să justifice Numele lui Iehova. Așa dupăcum Satan s'a folosit de Samaritani, ca să împiedece și să persecute pe iudei în zilele lui Iosua ca să rezidească templul profetic, așa folosește Satan acuma pe corespunzătorii lor, pe bastarzii religioși, pe preoțimea și complicii ei, pe „omul fărădelegii”, ca unelte, ca să amenințe, să combată să deșină și să persecute pe rămășița, care petrece acuma pe pământ și are a face cu Casa regală a lui Dumnezeu. Rămășița trebuie să țină tare la credință, pentruca lucrul să-l poată îndeplini din puteri.

„Celui ce va birui, îi voi da... o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela, care-l primește”. — Apocalips 2:17.

„Piatra albă” este o numire a rămășiței la slujbă, pe care aceasta a primit-o cu pricepere. Ceice în adevăr sunt poporul lui Iehova și astfel urmași credincioși ai lui Cristos Isus, recunosc și înțeleg privilegiile lor și starea slujbei lor, însă nimenea altul nu înțelege aceasta. Numai acela poate s'o înțeleagă, care a primit piatra albă cu numele nou pe ea. Din aceasta rezultă că urmașii credincioși ai lui Cristos Isus depe pământ dela sfârșitul lumii, și în timp ce încă sunt în carne, trebuie să fie binecuvântați cu ceva, ce le dă o intrare mai apropiată la Iehova, și prin care (ca înainte cu vremuri prin Urim) voința Lui trebuie să fie stabilită pentru dânșii, și care le va aduce și înțelesul unui nume, care până acuma încă nu s'a înțeles pedeplin. Pentru aceasta este acesta un nume nou pentru dânșii.